

[Ove Jensen]

indkomstudviklingen for alle grupper i samfundet. Da landmændene som før nævnt er den befolkningsgruppe, der har den laveste indtjening, var der heller ikke ved fremsættelsen nogen som helst saglig begrundelse for forslaget. Der er da også kommet kraftige reaktioner fra landbruget, og hvis ikke regeringen kommer til fornuft og trækker forslaget tilbage, er der tydelige tegn på, at landmændene nu ikke længere vil finde sig i flere urimeligheder, og det kan blive svært at styre udviklingen med den berettigede harme, der er i landbruget.

Men efter at regeringen nu har opgivet at dæmpe indkomstudviklingen for alle andre grupper i samfundet, er der da overhovedet ikke nogen som helst saglig begrundelse for at opretholde dette forslag. Hvis det virkelig viser sig, at der er et flertal, der vil vedtage forslaget, vil resultatet være, at den befolkningsgruppe, der i forvejen har den laveste indtjening, bliver den eneste, der skal gå yderligere ned i løn ved en gennemførelse af det, der nu er tilbage af helhedsplanen.

Det er simpelt hen for groft, det vil landmændene ikke finde sig i, og det er fuldt forståeligt.

Udvalgsarbejdet har også vist, at de beregninger, som regeringen har foretaget af devalueringsevnen på 800 mill. kr. for landbruget, slet ikke kan holde. Landbrugets organisationer har over for udvalget oplyst, at devalueringen af det engelske grønne pund og den italienske grønne lire giver anledning til et direkte eksporttab, der på årsbasis kan beregnes til 360 mill. kr. Organisationerne har også oplyst, at det samlede tab på landbrugets udenlandske finanslån ved devalueringen bliver 350 mill. kr. Det vil altså sige, at der efter disse beregninger skal trækkes over 700 mill. kr. fra de 800 mill. kr., som regeringen har opgjort devalueringsevnen til.

Landbruget har altså knap 100 mill. kr. tilbage til at betale de andre skatter med, som også bliver pålagt dem ved helhedsløsningen, og alene stigningen i formueskatten vil koste landbruget 400 mill. kr.

Forslaget er også samfundsskadeligt, fordi det vil få en stærkt negativ virkning på investeringerne i landbruget. Det betyder, at f. eks. tusinder af bygningshåndværkere og maskinarbejdere kastes ud i arbejdsløshed, og de forøgede udgifter til arbejdsløshedsunder-

støttelser vil langt overstige det provenu, som særskatten vil indbringe.

Derfor er det også en meget dårlig forretning for samfundet at vedtage dette forslag.

For at afbøde de værste virkninger af forslaget har fremskridtspartiet stillet ændringsforslag nr. 3 om, at grundskylden ikke kan overstige 10 pct. af ejerens skattepligtige indkomst for indkomståret 1979.

Ifølge ændringsforslag nr. 2 nedsættes promillen fra 11 til 7, og da det er en lettelse, vil vi stemme for dette ændringsforslag. Men der skal ikke være nogen som helst tvivl om, at fremskridtspartiet er modstander af statsgrundskylden, og at vi vil stemme imod forslaget ved tredje behandling.

Aase Olesen (RV):

Ved førstebehandling af dette lovforslag fremsatte jeg den antagelse, at forslaget om at lægge en midlertidig særskat på landbrugsjord måtte være udtryk for, at regeringen havde været i tidnød.

Jeg havde en formodning om, at når vi fik gennemarbejdet dette forslag, ville regeringen indse, at det ikke er en rimelig og fair måde at behandle et helt erhverv på.

Ministeren for skatter og afgifter gav mig da også det svar – jeg citerer fra førstebehandlingens sp. 1950:

»Jeg tror, det er fuldstændig korrekt, når fru Aase Olesen siger, at det er et meget nuanceret billede, der tegner sig inden for dansk landbrug. Det er nogle meget forskelligartede forhold, der gælder for de enkelte landmænd«.

Jeg havde håbet, at det var udtryk for, at regeringen var villig til at finde en mindre urimelig form for inddragelse af devalueringsevnen end en ensartet statsgrundskyld.

Vi forstår til fulde vanskelighederne med at finde en retfærdig løsning, men jeg vil gerne spørge ministeren, om disse vanskeligheder ikke først og fremmest er begrundet i, at der ikke i den store stak af udvalgsrapporter, vi har fået, med tal og beregninger findes det materiale, som kan begrunde et forslag som dette. Er ministeren ikke enig med os i, at den samlede pakke minus grundskylden i sig selv inddrager den gevinst, som devalueringen vil betyde? De brugstyper og -størrelser, som får en mindre gevinst – og her er skøn-